ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τσιμπήσαμε κᾶτι στὸ πόδι καὶ κατόπιν περάσαμε στὸ θάλαμο ποὺ βρίσκονταν ἡ Ντόλλυ. Ἡ ἄτυχη νέα κοιμόταν βαθειά.

— Αὐτὸ θὰ τῆς κάμη καλό, εἶπε ὁ καθηγητής. Ὁ ὕπνος εἶνε μεγάλος εὐεργέτης σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μᾶς ἔφεραν ἀπ' τὸ σπίτι μερικὰ ροῦχα γιὰ νὰ ντυθοῦμε. Εἴχαμε στείλει ἕνα νοσοκόμο καὶ γύρισε μέσα σὲ δέκα λεπτά. Ντυθήκαμε γρήγορα—γρήγορα,κ' ὕστερα χαιρετήσαμε τὸ γιατρὸ Χάρτ καὶ κατεβήκαμε στὸ δρόμο.

Προχωρήσαμε ὡς διακόσια βήματα, χωρὶς νὰ μιλᾶμε. Ὁ καθηγητὴς ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τέλος γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Θὰ φωνάξουμε ἕνα ἁμαξάκι, θὰ πᾶμε σπίτι σου καὶ θὸ σκεφθοῦμε τὶ θὰ κάνουμε. Βλέπω, καλέ μου Τζώρτζ, πὼς εἶσαι ἐξαντλημένος, μόλις κρατιέσαι στὰ πόδια σου... Μὰ κάμε ὑπομονή.Πολὺ γρήγορα θὰ ἡσυχάσουμε ἀπ' τὴ τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια

— Ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ λέτε αὐτό, Οὐίλλιαμ. Ὅσο κι' ἂν εἶμαι ἐξαντλημένος δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν τελειώση ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία... Ξέρω ποιὸ εἶνε τὸ καθῆκον μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω παντοῦ, δὲν θὰ σ' ἀφήσω στιγμὴ μόνο...

Φωνάξαμε ἕνα ἁμάξι ποὺ περνοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀνεβήκαμε ἀπάνω κ.ἰ γυρίσαμε σπίτι.

Ἡ θέα τοῦ σπιτιοῦ μου μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Λίγο ἔλειψε νὰ μὴ ξεναγυρίσω πειὰ σ' αὐτὸ ἢ νὰ μὲ κουβαλήσουν νεκρό !

Ἀπλωθήκαμε σὲ δυὸ ἀναπαυτικὲς πολτρόνες καὶ πήραμε ἕνα τσάϊ.

— Τζώρτζ, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής, πρέπει νὰ πᾶς νὰ δῆς τὴν κ. Στῆβενς. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἄλλωστε καὶ ἡ δική σου ἐπιθυμία. Ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ τὴ συνέβη τίποτε τὸ ἔκτακτο. Καθησύχασέ την, δῶσε της σχετικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀποψινὴ νύχτα κ' ἔλα ἔπειτα ν' ἀνταμώσουμε...

— Θὰ πῶ στὴν κ. Στῆβενς τί μᾶς συνέβη ;

— Μᾶλλον ὄχι!. Ἂς μὴν τὴν τρομάζουμε. Ἐχουμε κιιρὸ νὰ τῆς τὰ διηγηθοῦμε ὅλα αὐτό, ὅταν ὁ Στῆβενς θᾶχη πειὰ γυρίση στὴν Κόλωσι, ἀπ' τὴν ὁποία ἐδρατέτευσε γιὰ νὰ μᾶς ἀναστατώση. Πὲς στὴν κ. Στῆβενς ὅ,τι σοῦθβει στὸ μυαλὸ καὶ σύστησέ της νὰ εἶνε ἄγρυπνη ἀπόψε καὶ νᾶχη τὸ νοῦ της.. Σύμφωνοι ;

— Θὰ κάνω ὅ τως μοῦ λέτε. Καὶ σεῖς ;

— Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἀποστολὴ λιγάκι πιὸ δύσκολη καὶ πιὸ λεπτή Πρέπει νὰ δῶ τὴ μητέρα τῆς Ντόλλυ.

— Θὰ πᾶτε σπίτι της ;

— Εἶνε ἀνάγκη. Σκέψου τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀνησυχία τῆς δύστυχης αὐτῆς μητέρας ! Πρέπει νὰ βρῶ καὶ νὰ τῆς διηγηθῶ κάποιο παραμύθι, πρέπει νὰ τὴν προετοιμάσω καταλλήλως γιὰ νὰ μεταφέρουμε τὸ ἀπόγευμα σπίτι της τὴν δεσποινίδα.

— Τὶ θὰ τῆς πῆτε ;

— Ὄχι βέβαια τὴν ἀλήθεια... Θὰ τῆς διηγηθῶ μιὰ φανταστικὴ ἱστορία, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Οὔτε ἡ μητέρα, μὰ οὔτε κ' ἡ ἴδια ἡ Ντόλλυ, πρέπει νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια.

— Ἀργότερα ὅμως ;

— Ποτέ, Τζώρτζ... Ναί, οὔτε τώρα οὔτε ποτέ."Αν μάθαιναν τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει θ' ἀγωνιοῦσαν σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ τὶς ἄφηνε ὁ τρόμος. Ὑπάρχουν μυστικά, ὑπάρχουν μυστήρια ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὰ ξέρουν ἡ γυναῖκες. Θὰ πῶ στὴ μητέρα τῆς Ντόλλυ, ὅτι μπῆκαν στὸ σπίτι της διαρρῆκται, ὅτι βρέθηκαν ξαφνικὰ μπρὸς στὴν κόρη της καὶ γιὰ νὰ μὴ φωνάξη καὶ τοὺς προδώση, γιὰ νὰ τὴν ἐκβιάσουν καὶ νὰ τῆς πάρουν χρήματα, ἐφίμοσαν καὶ ἀπήγαγαν τὴν νέα. Εὐτυχῶς ἔπεσαν στὸ δρόμο, καθὼς ἔφευγαν. ἐπάνω μας καὶ τὴν ἐλευθερώσαμε, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μας. Φυσικὰ πιαστήκαμε μὲ τοὺς κακοποιοὺς καὶ χτυπηθήκαμε μαζύ τους. Ἡ νέα λιποθύμησε καὶ τὴν μεταφέραμε στὴν κλινική.

— Κι' ἂν μιλήση ἡ ἴδια ἡ Ντόλλυ ;

— Δὲν θὰ τὸ κάμη. Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι ἐντελῶς ἥσυχος. Θὰ τῆς δώσω μερικὲς ὁδηγίες πρὶν συναντηθῆ μὲ τὴ μητέρα της. Τὶς λὲς γιὰ ὅλα αὐτά ;...

— Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζύ σας.

— Θαυμάσια ! Λοιπόν, φίλε μου, χαῖρε... Πηγαίνω...

Ὁ καθηγητὴς φόρεσε τὸ καπέλλο του, ἔπιε ἕνα οὐΐσκυ κι ἔφυγε...

Ὅταν ἔμεινα μόνος, κάθησα κ' ἔγραψα τὶς νυχτερινές μας περιπέτειες στὶς κατακόμβες καὶ κατό τιν κατέβηκα. πῆρα ἕνα ἁμάξι κ' ἔτρεξα στὸ σπίτι τῆς κ. Στῆβενς.

Ἡ λατρευτή μου Λίλιαν μὲ περίμενε μ' ἀγωνία. Δὲν εἶχε κοιμηθῆ ὅλη τὴ νύχτα. Μᾶς νόμιζε χαμένους. Ὅταν μὲ ἀντίκρυσε, ἄφησε μιὰ κραυγὴ λαχτάρας κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου...

— Τζώρτζ !... Ἀγάπη μου ! Ζῆς !... Θεέ μου ;... Ἂν ἤξερες πόσο ὑπέφερα, πόσο ἔκλαψα !... Πές μου ποῦ ἦσουν, τί σοῦ συνέβη... Ὁ κ. καθηγητὴς ποῦ εἶνε ;...Τζώρτζ, εἶσαι χλωμός, ἀλλαγμένος !.. Εἶσαι χτυπημένος ! Πές μου τὶ σοῦ συνέβη ;... Κ' Ἐκεῖνος Ἐκεῖνος σὲ χτύπησε !... Ἐκεῖνος !...

Ἀναγκάστηκα θέλοντας καὶ μὴ νὰ τῆς πῶ ψέμματα Τῆς διηγήθηκα ὅτι ὁ Στῆβενς μᾶς ξέφυγε μέσα στὶς κατακόμβες, κι' ὅτι ἔπεσα στὰ χαλάσματα καὶ χτύπησα.

— Αὐτὸ εἶνε Τζώρτζ ; Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;.

— Ναί, ἀγάπη μου. Ἤρθα ἀκριβῶς γιὰ νὰ σὲ καθησυχάσω. Ἀπόψε τελειώνουν ἴσως ὅλα. Πάντως ἔχε τὸ νοῦ σου. Λάβε κᾶθε προφύλαξι... Θὰ τὸ κάμης, Λίλιαν ;

— Μ' ἐρωτᾶς, Τζώρτζ ; Μπορῶ νὰ μὴν σ' ἀκούσω ; Ἂν ἤξερες τὴν ἀγωνία μου, ὅσο ὑπάρχει αὐτὸ τὸ τέρας στὸν ἐπάνω κόσμο !... Φοβοῦμαι Τζώρτζ, φοβοῦμαι πολύ .. Κι' ἀκόμα ὑποπτεύουμαι πὼς κᾶτι ἔχουν μυρισεῖ στὴν γειτονιά. Ἀντίκρυ, ξενύχτησαν χτές. Εἶδα τοὺς ἐργάτες ποὺ δουλεύουν στὸ ὑπόγειο νὰ τριγυρίζουν ὕποπτα ὅλη νύχτα καὶ νὰ κρυφακούνε.Τί ὑποψιάζουνται ; Τί φαντάζουνται ; Δὲν ξέρω...

— Ἀγαπημένη μου, μὴν ἀνησυχῆς... Ἡσύχασε... Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς. Ὅλα θὰ τελειώσουν καλά, νὰ τὸ δῆς...

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰ καθησυχαστικὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγα, ἡ Λίλιαν ἦταν ἀνήσυχη. Μοῦ κρατοῦσε σφιχτὸ τὰ χέρια μέσα στὰ δικά της, τὰ ὁποῖα τρέμανε κ' ἦσαν παγωμένα. Προσπάθησα μὲ κᾶθε τρόπο νὰ τὴν πείσω πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος ἐναντίον μας καὶ πὼς ὅλα θὰ τελείωναν κατ' εὐχήν.

— Λίλιαν, ἀγάπη μου, ἔχε τὶς ἐλπίδες σου στὸ Θεό. . Ναί, Λίλιαν, ὅλα θὰ τελειώσουν, μὴ φοβᾶσαι. Ἔλπιζε .. Λάβε κᾶθε προφύλαξι ἀπόψε.. Ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ γυρίσουμε ἐδῶ πρὶν ἀπ' τὸ μεσάνυχτα .. Ἴσως γυρίσουμε, γιὰ νὰ σοῦ φέρουμε τὴν εὐχάριση εἰδησι .. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς λυτηθῆ καὶ θὰ μᾶς βοηθήση.

— Τζώρτζ, θέλω νἄρθω μαζύ σας. Θέλω νὰ συμμεριστῶ τοὺς κινδύνους σας Δὲν μπορῶ νὰ μένω πειὰ κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ ὅλα μὲ τρομάζουν. Φοβοῦμαι, ἀγωνιῶ, φρικιῶ, στὸν ἐλάχιστο θόρυβο, στὸ παραμικρὸ τρίξιμο. Πάρε με μαζύ σου, ἀγάπη μου... Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω θὰ μὲ λυπόσουν. Νομίζω πὼς θὰ τρελλαθῶ, Τζώρτζ ! Ἔχω χάσει τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου, ἔχω χάσει τὸν ὕπνο μου...

Ἡ ἄτυχη γυναίκα εἶχε δίκηο. Ἡ περιπέτειες καὶ οἱ τρόμοι τῆς εἶχαν συντρίψει τὸ θάρρος, τῆς εἶχαν ἀφανίσει τὰ νεῦρα.

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα, θὲς νὰ μείνης ἀπόψε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ; Σ' ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Λονδίνου ; Ἔτσι θὰ εἶσαι ἥσυχη. Ἡ κίνησις γύρω σου, ἡ συντροφιὰ ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ἰδέα πὼς δὲν εἶσαι μόνη, θὰ σὲ παρηγοροῦν, θὰ σοῦ δίνουν θάρρος. Πάρε μαζύ σου τὴν καμαριέρα σου... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ παραξηγήση γι' αὐτό... Σύμφωνοι Λίλιαν ;

Ἡ Λίλιαν σκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε :

— Ναί, ἔχεις δίκηο, τὸ προτιμῶ αὐτό. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα, ποὺ ὅλα μοῦ θυμίζουν φρικιαστικὴ πράγματα...

— Ἔ οι, ἀγάπη μου, κι' ἂν θελήση Ἐκεῖνος νὰ σοῦ κάμη κακό, δὲν θὰ ξεύρη ποῦ νὰ σ' εὕρη...

— Σ' εὐχαριστῶ, Τζώρτζ, γιὰ τὴν ἰδέα σου αὐτή ! Ἂν ἤξερες πόσο μ' ἀνακούφισες !... Ναί, θὰ πάω νὰ μείνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα ξενοδοχεῖα καὶ τὸ πρωὶ θὰ γυρίσω σπίτι. Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ, ἀγάπη μου ;

— Ἂν προφθάσω θὰ ρθῶ πάλι ἀπόψε. Ἐλπίζω νὰ σὲ προφτάσω ἐδῶ. Διαφορετικὰ θὰ ἰδωθοῦμε αὔριο...

— Τζώρτζ... ἂν ἤξερες πόσο φοβοῦμαι γιὰ σένα.

— Σφίξε τὴν καρδιά σου, Λίλιαν. Μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχω ἕνα ἀφοσιωμένο σύντροφο, τὸν Οὐίλλιαμ. Δυὸ τολμηροὶ κι' ἀφοσιωμένοι φίλοι ἀξιζουν γιὰ ἑκατό, μποροῦν νὰ τὰ βάλουν καὶ μ' αὐτὸ τὸ Διάβολο ! ..

Ἡ ὥρα ἐ'χε περάσει καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω. Ἡ Λίλιαν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου. Τὴν ἔσφιξα πάνω στὸ στῆθος μου καὶ τῆς χάϊδεψα τὰ μαλλιά, ψιθυρίζοντάς της λόγια ἐνθαρρυντικά. Μὲ συνόδευψε κατόπιν ὥς τὴν ἔξοδο μὲ τὴν ἴδια φράσι στὰ χείλη :

— Ὁ Θεὸς μαζύ σου, ἀγαπημένε μου !... Ὁ Θεὸς μαζύ σου !...

Ὅταν βγῆκα ἔξω πήδησα σ' ἕνα ἁμάξι κ' ἔτρεξα σπίτι. Ὑπέθετα πὼς θᾶβρισκα ἐκεῖ τὸν καθηγητή, μὰ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Κάθησα στὸ γραφεῖο, πῆρα τὸ ἡμερολόγιό μου κι' ἄρχισα νὰ γράφω...

(Ἀκολουθεῖ)

Τοὺς εἶδα νὰ τριγυρίζουν ὅλη τὴ νύχτα καὶ νὰ κρυφακοῦνε...